

λοπν. (Λογγ.) γκιόνι τό, "Ηπ. Θεσσ. (Παλαμ. κ.ά.) γιόν' Θράκ. (Μάδυτ.) γιόνι άγν. τόπ. τόπ. κιόνι Πελοπν. (Χατζ.)

Έκ τοῦ Ἀλβαν. *gjon*. Ίδ. G. Meyer, Neugr. Stud., 2, 65. Πβ. τοῦ αὐτοῦ Alban. Wörterb., 141. Πβ. εἰς ἐγγρ. τοῦ 1687 «τὸ χωράφι εἰς τοῦ Γκιόνη».

1) Τὸ πτηνὸν Σκῶψ ὁ κοινὸς (Otus scops) τῆς οἰκογ. τῶν Γλαυκιδῶν (Strigidae) κοιν. : Ὁ γκιόνης μένει ὁλοχρῶ- νοῦθε ἐδῶ καὶ τὸ λέει, ἅμα ζεστάνη ὁ τόπος Πελοπν. (Κλει- τορ.) Εἴχαμαν ἓνα βλάτανο καὶ κάθονταν ἀπάνου ὁ γκιόνης "Ηπ. (Μαργαρ.) Ἀπόψι ὄλ' τ' νύχτα ἄκουα τοῦ γκιόν' Μα- κεδ. (Ἀρκοχώρ.)

... "Οδας ἀφιφώνη,
τὸ πουλλὶ θλιμμένο 'ς τὸ κορὶ γλαρώνει
τὸ ὅλη νύχτα κράζει: τζόνη, τζόνη

("Οδας ἀφιφώνη = ὅταν νυχτῶνη, κορὶ = κλάδος· ἐκ παρα- μυθ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Φρ. Γίβ'κισ γκιόν'ς (ἡγρύπνησες καθ' ὅλην τὴν νύκτα) "Ηπ. (Τζουμέρκ.) Γκιόν'ς νὰ γέβ'ς! (νὰ μείνης ἐρημος καὶ νὰ θρηνηῖς διὰ τὴν καταστροφὴν σου· ἀρά) "Ηπ. || Παροιμ.

Ποῦ' χει γκιόνη 'ς τὸ βουνό, | καρτερεῖ νὰ δῇ καλό ;
(ἐπὶ τοῦ προσδοκῶντος ἀδύνατον βοήθειαν) Αἰγιν.

Τὸ κακὸ γυρεῦ' ὁ γιόνης, | τὸ κακὸ του τότε βρῖσκει
(ὁ ἐπιδιώκων τὴν ἀδικίαν τιμωρεῖται) Κεφαλλ.

Γκιόνης δέρνει, γκιόνης σκούζει, | γκιόνης τρέχει κι
ἀγκαλνάει
(ἀγκαλνάει = καταγγέλλει) I. Βενιζελ. Παροιμ.², 48, 82 || Γνωμ.

Λαλεῖ ὁ γκιόνης γιὰ νερὸ κι ὁ χουρχουλὶς γιὰ ξέρεη
(χουρχουλὶς = βύας, μ π ο ὤ φ ο ς) Πελοπν. (Καστρ.) Τὸ
γνωμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς πῶς τὰ 'φερ' ὁ καιρός, πῶς τὰ 'φεραν οἱ χρόνοι,
νὰ παῖζ' ὁ λύκος μὲ τ' ἀρνὶ κ' ὁ γκιόνης μὲ τ' ἀηδόνι
|| Ποιήμ.

Ὁ γκιόνης τὸ αἰώνιο παράπονό του ἀρχίζει
I. Πολέμ., Χειμῶνανθ., 148

Καὶ δὲν ἀκούγονταν ψυχὴ οὔτε ἡ φωνὴ τοῦ γκιόνη
K. Κρυστάλλ., Καλόγ. Κλεισούρ., 5, 133

Ὡς καὶ τὰ κυπροκούδουνα κ' οἱ γκιόνηδες κι οἱ γρούλλοι
ἐμέθυσαν ἀπ' τὴ χαρὰ τ' ἀποψινοῦ τ' Ἀπριλίη

Σ. Γρανίτσ., εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 58 Συνών. γ κ ι ο -
ν ά κ ι 1, κ λ ὤ σ σ ο ς, ν υ χ τ ο π ο ὄ λ λ ι, χ α ρ ο -
π ο ὄ λ λ ι, χ ο υ χ ο υ ρ ι σ τ ῆ ς. 2) Μετων., ἄνθρωπος
εὐήθης, βλάξ Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.): Τί πε-
ριμέν'ς ἀπ' αὐτὸν τοῦ γκιόν'! Αἰδηψ. Γκιόν'ς εἰσι 'λότιλα!
Αἰτωλ. Συνών. βλ. λ. γ κ ι ο ν ά κ ι 2. 3) Τὸ πέος Πελοπν.
(Δημητσάν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) : "Ελα νὰ μ' δῆς τοῦ τζιόν'
'Αράχ. Συνων. ἀ γ γ ο ὄ ρ ι 1β, κ α λ α μ π α λ ῖ κ ι, ν τ α -
λ α β έ ρ ι, ψ ω λ ῆ. γ) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀβγά τοῦ γκιόνη,
οἱ ὄρχεις Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. ἀ γ γ ε ι ὀ 6, ἀ μ α ρ -
τ ω λ ά (βλ. ἀ μ α ρ τ ω λ ὀ ς B2), ἀ μ ά λ α γ α (βλ. ἀ -
μ ά λ α χ τ ο ς 1γ), ἀ ρ χ ῖ δ ι α, ἀ χ α μ ν ά (βλ. ἀ χ α -
μ ν ὀ ς), γ ε ῖ τ ο ν ε ς, δ ι δ ὄ μ ι α, τ ρ υ φ ε ρ ά (ἰδ.
τ ρ υ φ ε ρ ὀ ς), τ ρ υ φ ε ρ ο ὄ λ ι α (βλ. τ ρ υ φ ε ρ ο ὄ -
λ η ς. Πβ. ἀ μ ε λ έ τ η τ α (βλ. ἀ μ ε λ έ τ η τ ο ς).

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπόν. Ἀθην. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά., ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιόνης
Κεφαλλ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Σ' τοῦ Γκιόνη "Ηπ.
(Φιλιάτ.) Παξ. Σ' τοῦ Γκιόν' Θεσσ. (Πήλ.) Σ' τοῦ Γκιόνη

τῇ Ρίζα Πελοπν. (Καρδαρ.) Σ' τοῦ Γκιόνη τὸ Λάζο (=λόχη) Πελοπν. (Γορτυν.) Τ' Γκιόν' τοῦ Πλάι Θεσσ. (Συκαμν.) τοῦ
Λιβάδ' τ' Γκιόν' Θεσσ. (Ὀζύν) Τοῦ Ἀ'θάρ' τ' Γκιόν' "Ηπ.
(Πράμαντ.) Γιόν' Βρούσ' Εὐβ.

γκιόξαρης ἐπίθ. "Ηπ. (Δρόβιαν.)

Έκ τοῦ οὖς γ κ ι ο ξ ά ρ ι.

Ὁ φορῶν γ κ ι ο ξ ά ρ ι, τὸ ὅπ. βλ.

γκιόξάρι τό, "Ηπ. (Παραμυθ.) γκιόξάρ' "Ηπ

Έκ τοῦ οὖς γ κ ι ὀ ξ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά ρ ι (I).

Ἀργυροῦν ἢ ἐπίχρυσον κόσμημα τῆς ἐθνικῆς ἀνδρικήs
ἐνδυμασίας φερόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους. Συνών. τ σ α -
π ρ ά ζ ι.

γκιόξι τό, "Ηπ. (Αὐλοτοπ. Δερβίτσ. Δίβρ. Κόκκιν. Λάκ-
κα Σούλ. Μαργαρ. Τσαμαντ) γκιόξ' "Ηπ. (Ἄρτοπ. Ζαγόρ.
Κουκούλ. Κρυοπ. Σχωρ.) γκιόκοσ' "Ηπ. (Πρέβ.) κιόνξι
Πόντ. γκιόσ' "Ηπ. (Ζαγόρ.) γκιόξη ἢ, "Ηπ. (Μαργαρ.)

Έκ τοῦ Ἀλβαν. *gjos* = στῆθος, θώραξ.

1) Ἰδίᾳ κατὰ πληθ., τὸ στῆθος, τὸ στέρνον ἐνθ' ἄν.: Τὸν
ἐπιακε 'πὸ τὸ γκιόξι καὶ τὸ βέταξε κάτ' "Ηπ. (Μαργαρ.)
Σ' βῆκε τοῦ γκιόξ', δὲ ράβ'ς λίγον τοῦ π'κάμ' σό σ'; "Ηπ.
(Κρυοπ.) Οὐ λύκους ἄρπαξι τοῦ μπ'λάρ' ἀπὸ τοῦ γκιόξ'
"Ηπ. (Κουκούλ.) Μὴν ἀνοίγ'ς τὰ γκιόξια σ' ἔτσ', θὰ κρνώης
"Ηπ. (Ζαγόρ.) Πιάσ' τ' γίδα 'ς τὰ γκιόξια, νὰ δῆς ἂν εἶνι
παχειὰ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἐχεις ὠμίτζα 'πίπλατα, κιόνξα ἀρματωμένα
Πόντ. β) Μεταφ., δύναμις, ἱκανότης "Ηπ. (Ζαγόρ. Τσα-
μαντ.): Αὐτὴ ἡ δουλειὰ θέλει γκιόξι Τσαμαντ. Γιὰ νὰ κάβ'ς
αὐτὴ τ' δ'λειὰ, θέλ'ς μιγάλον γκιόσ' Ζαγόρ. 2) Ὁ μαστὸς
"Ηπ. (Μαργαρ.): Δὲ 'ν ἀπολάγαμαν τὴ γκιόξη. Μαζωνομά-
σταν καὶ φυλαγομάσταν νὰ μὴ φαινόμεσταν.

γκιορὲ ἐπίρρ. Κωνπλ. γιορὲ Κρήτ. (Ἡράκλ.) γκιουρὲ
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Πάγγ.) κιορὲ Πόντ. (Κοτύωρ.
Σάντ.) κιορὲν Πόντ. (Χαλδ.) κιορᾶν Πόντ. (Χαλδ.) κορᾶ
Καππ. (Φάρασ.) κερᾶ Πόντ. (Σάντ.)

Έκ τοῦ Τουρκ. *göre* = συμφώνως.

1) Συμφώνως πρὸς τι, ἐν συμφωνίᾳ Καππ. (Φάρασ.)
Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.): Σ' σὸ εἴπαμε κιορὲ ποίσον
Κοτύωρ. || Παροιμ. Σ' σὸ γεργάνι σ' κιορὲν ἄπλωσον τὰ
ποδάρε'σ' (γεργάνι = ἐφάπλωμα. Συνών. παροιμ. Ἀ π λ ω -
ν ε τ ά π ὀ δ ι α σ ο υ κ α τ ά τ ὀ π ά π λ ω μ ά σ ο υ
κοιν.) Πόντ. 2) Προφανῶς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. (Ἡ-
ράκλ.) Κωνπλ. Μακεδ. (Πάγγ.): Πάει γιορὲ-γιορὲ νὰ μα-
λώσωμε Ἡράκλ. Μὴ ἀδίκωφι γκιουρὲ-γκιουρὲ Πάγγ.

γκιὸς ἐπιφών. κλητικόν "Ηπ. (Μέτσοβ. Σιράκ. κ.ά.)
γ ὀ ς "Ηπ. (Ἰωάνν.)

Λέξις πεποιημένη.

Προτρεπτικὸν εἰς ἡμίονον διὰ νὰ προχωρήσῃ ταχύτερον
ἢ νὰ στραφῇ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἐνθ' ἄν. Πβ. γ κ ι ὀ.

γκιόσα ἢ, σύνθηθ. γιόσα Ἀνδρ. Ζάκ. "Ηπ. (Ἰωάνν.)
Θεσσ. Μύκ. Πελοπν. (Βραχν. Λακεδ.) κ.ά.

Έκ τοῦ Ἀλβαν. *gjos*. Κατὰ G. Meyer, Neugr. Stud.,
2, 65, ἡ λ. ἐν τῇ Ἀλβαν. σημαίνει ψητὸν αἰγείον κρέας καὶ
προέρχεται ἐκ τῆς Σερβ. *kosje*.

1) Αἶξ μεγάλης ἡλικίας πολλαχ.: Ἐφάγαμε γκισόσα βραστή με φλουσκούνι, νὰ γλείφης τὰ δάχτυλά σου Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Ἐσφαξα μιὰ γκισόσα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Αὐτὴ ἡ γκισόσα δὲ θὰ βράσ' οὔτι αὐρίου Ἡπ. || Παροιμ. Κάλλια γισόσα καὶ κρασί παρὰ κίνα καὶ ρεβέδι (ἡ πτωχεία συνοδευομένη ὑπὸ καλῆς ὑγείας εἶναι προτιμότερα τοῦ μετὰ κακῆς ὑγείας πλούτου) Πελοπν. || Ἄσμ.

Παίρνουν φαῖ μιὰ σ'κωταριά, γισόσα μιὰ παλιογίδα,
ὄρκο σὰς κάνω 'ς τὸ Θεό, χειρότερη δὲν εἶδα

Ἡπ. Συνών. γερόγίδα, γεροντόγίδα. β) Ψητόν αἰγίου κρέας (ἐξ αἰγὸς μεγάλης ἡλικίας) Ἡπ. Πελοπν. (Βραχν. Μεσσην.) Στερελλ. (Φθιώτ.) 2) Ὑβριστικῶς γυνὴ δυσειδῆς μεγάλης ἡλικίας καὶ ἀμαρτωλοῦ πολλάκις παρελθόντος σύνθηθ.: Βρὲ τὴ γκισόσα ποὺ βγήκε γιὰ γαμπρό! Παντρεύτηκε τὴ γκισόσα καὶ λάδωσε τ' ἀντερά του σύνθηθ. Δὲν τηρεῖς ποὺ στολίστηκε ἡ γκισόσα, γιὰ νὰ πάη 'ς τὸ πανηγύρι! Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.) Συνών. κατσίκογρια, τραγόγρια. 3) Ἡ αἶξ ἀδιακρίτως ἡλικίας ἐνιαχ. Συνών. γίδα.

γκισσόγιδο τό, Ἡπ. — Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 30.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γκισόσος καὶ τοῦ οὐσ. γίδι.

Αἶξ ἔχουσα μέλαν τρίχωμα ἐπὶ τῆς ράχews καὶ τῶν πλευρῶν, λευκὸν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ καθέτους λευκὰς λωρίδας ἐπὶ τοῦ προσώπου Πβ. γκισόσος.

γκισσοκάνουτος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γκισσοκάνουτα Μακεδ. Οὐδ. γκισσοκάνουτου Θεσσ. (Συκαμν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γκισόσος, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γκέσος, καὶ κανοῦτος.

Ἐπὶ αἰγῶν, τεφρόχρους μὲ ἐρυθρωπὴν κοιλίαν ἢ τράχηλον καὶ ράχιν.

γκισσόλαγος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γκισσόλαγια Στερελλ. (Δεσφ.) γκισσολάγια Ἡπ. (Παραμυθ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γκισόσος καὶ λάγος.

1) Ἐπὶ αἰγός, μελανόθριξ μὲ ἐρυθρωπὴν κοιλίαν Στερελλ. (Δεσφ.) 2) Αἶξ μελανόθριξ μὲ καστανοκιτρίνην ἢ λευκὴν κοιλίαν Ἡπ. (Παραμυθ.)

γκισσόλιγρος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γκεσολίγρα Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γκισόσος, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γκέσος, καὶ λίγρος.

Ἐπὶ αἰγῶν, μελανόθριξ καὶ κατὰ μέρη ἐρυθρωπὴ.

γκισσός ἐπιθ. γκέσος Ἡπ. (Ἑλληνικ. Μαργαρ. κ.ά.) Πελοπν. (Βλαχοκερ. Δημητσάν. Κερπιν. Μεγαλόπ.) γκέσους Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀρματολικ. Μελιβ. Μοσχᾶτ. Μυρόφυλλ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Βόιον Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. Κοζ. Λόφ. Μοσχοπόταμ. Νάουσ. Σιάτ. Φυτ. Χαλκιδ. κ.ά.) Προπ. (Μαρμαρ.) Στερελλ. (Ἀστακ. Ἀχυρ. Γραν. Φθιώτ. κ.ά.) γέσους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Καλαμπάκ. Συκαμν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) γέσους Μακεδ. (Βόιον Μοσχοπόταμ.) γκισσός Βιθυν. Ἡπ. (Δρόβιαν. Λάκκα Σούλ. Μαργαρ. Ραδοβύζ.) Μῆλ. Πελοπν. (Ἀναβρ. Ἀχαῖα Ἀργολ. Βλαχοκερ. Βούρβουρ. Βραχν. Δάρα Ἀρκαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κατσουλαίικ. Κλειτορ. Κουνουπ. Λεῦκτρ. Μαζαίικ. Μεσσην. Πιάν. Σαηδόν.

Τριφυλ. Φεν. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Ψαρ. γισσός Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Οἴτυλ. Πλάτσ. κ.ά.) γκισσούς Ἀλόνν. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Στρόπον.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Κούρεντ. Λάκκα Σούλ. Μελιγγ. Πρέβ. Φροσ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀγιος Θεόδωρ. Ἀμπελ. Τρίκερ. κ.ά.) Θράκ. (Μαῖστρ.) Μακεδ. (Ἀρκοχώρ. Ἀρν. Βελβ. Βλάστ. Βέρ. Δαμασκ. Στάν.) Στερελλ. (Ἀγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Δεσφ. Καλοκοπ. Μαλεσ. Ναύπακτ. Παρνασσ. Σιβ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) γισσούς Ἡπ. (Ἰωάνν.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Καρπεν.) γόσος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) τζόσος Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Σαηδόν.) γκισσός Πελοπν. (Ἡλ. Καλάβρυτ. Λάμπ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλ. *gesu* = ὑπέρυθρος. Οἱ διὰ τοῦ γκισό — ἀρχόμενοι τύποι κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ οὐσ. γκισόσα. Πβ. Ρουμκν. *ghios* = βούς ἔχων λευκὰ κέρατα.

1) Συνήθως ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἐνίοτε ἐπὶ ἡμιόνων, κυνῶν καὶ προβάτων, ὁ ἔχων σῶμα σκοτεινοῦ χρώματος μετὰ λωρίδων ἢ κηλίδων ὑπερύθρων πολλαχ.: Ἀμα 'ς τοῦ ἄλλου σῶμα ἐν' μαῦρα τὰ γίδια κί 'ς τὴν ἑλὶά κόλλ'να, τὰ λέμι γκισόσα Στερελλ. (Φθιώτ.) Γκέσα λέγιτι ἡ μαῦρ' γίδα π' ἔχ' δυὸ κουκκινουπὲς γραμμὲς 'ς τὸν γκλιέφαρον (=μέτωπον) Θεσσ. (Μελιβ.) Ἐχουμι πολλὰ σκέδια γκέσις γίδις Μακεδ. (Δεσκάτ.) β) Γενικῶς ὁ ἔχων σῶμα ὑπέρυθρον, καστανὸν ἐνιαχ.: Οἱ γκέσις εἶνι καλὴ ράτσα, βγάν'ν πουλὺ γάλα κί τ'ς ἔχουμι μαννάρις 'ς τὰ σπύτια Μακεδ. (Δασοχώρ.) Τοῦ γέσου γίδ' ἔρχιτι σὰ λίγον καστανὴ Μακεδ. (Βόιον) 2) Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ζῶων, ὁ ἔχων βασικῶς μέλαν τὸ σῶμα, ὑπόλευκον δὲ ἐν ἡ καὶ περισσότερα μέρη τοῦ σώματος αὐτοῦ πολλαχ.: Γκισόσα γίδα - γκισσο τραγὶ πολλαχ. Ἡ γέσους ἡ θ'κὸς μ' εἶνι τρία χροινῶ κί δὲ φέ'ει οὔτι μέρα ἀπ' τὰ γιδουμάδρια (φέ'ει = φεύγει) Μακεδ. (Δεσκάτ.) Ἀτιμ' γίδα αὐτεῖν ἡ γκέσα Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ζῶου ὑπὸ τοὺς τύπ. Γκισσός ὄν. τράγου ἢ κυνός Ἡπ. (Μαργαρ. κ.ά.) Γκισσούς ὄν. κυνός Ἀλόνν. Γισσός ὄν. ὄνου Μέγαρ. Γκισσούς ὄν. ἵππου Μακεδ. (Θεσσαλον.) Γκέσους ὄν. κυνός Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Θηλ. Γκέσα ὄν. ἡμιόνου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Γέσα ὄν. αἰγὸς Κεφαλλ. Γέσω ὄν. ἡμιόνου Θεσσ. οὐδ. Γκέσου ὄν. ὄνου Μακεδ. (Καστορ.) Γκισσο ὄν. τράγου Πελοπν. (Καλάβρυτ.), ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκέσας Μακεδ. (Βλάστ.), ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γκέσος Πελοπν. (Λαγκαδ.) καὶ ὡς τοπωνύμ. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τοῦ Γκέσου Ἡπ. (Κόνιτσ.) Τ' Γκέσ' τοῦ Μαντρί Μακεδ. (Γαλατ.)

3) Οὐδ. πληθ. οὐσ. ὑπὸ τὸν τύπ. γκισσα, εἶδος φασιόλων Ἡπ. (Θεσπρωτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γκισσοφάσολο.

γκισσούλης ἐπιθ. Ἡπ. (Μαργαρ. κ.ά.) γκεσούλης Ἡπ. (Αὐλότοπ. Θεσπρωτ. Κωστάν.) — Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης 6, 40, 190 Διαγων., 35 γκισούλ'ς Ἡπ. (Δωδών. Κούρεντ. Μελιγγ. κ.ά.) Θεσσ. (Συκαμν. Κρυόβρ.) Μακεδ. (Βόιον Δεσκάτ. Καστορ. Κοζ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γκισούλ'τ'ς Μακεδ. (Γρεβεν.) Ἡπ. γισούλ'ς Ἡπ. (Δωδών. Ἰωάνν.) γκισουσίλ'ς Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Μακεδ. (Νάουσ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Θηλ. γκισούλου Ἡπ. (Κούρεντ. κ.ά.) Οὐδ. γκισούλ' (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Κρυόβρ. Συκαμν.) γκεσουλίκο Ἡπ. (Μαργαρ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. γκισόσος διὰ τῆς καταλ. -οῦ λης.

Ἐπὶ κυνός, μελανόθριξ μὲ στῆθος καὶ κοιλίαν λευκοῦ ἢ φαιοῦ χρώματος ἐνθ' ἄν. β) Ὄνομα κυνός ἔχοντος τὸ ἀναφερθὲν χρῶμα ἐνθ' ἄν.: Ἐτρεχε ὁ Γκεσουλῆς κί ἀγλiefε τὰ

